

Bewoners - toen

± 1943 Titelpagina uit het
werkstuk van Thea van Schaik

DUIVENDRECHT 'N WEIDESTREEK.

*De liefde voor zijn land is ieder aangeboren.
(Vandel)*

De jongste dochter van het gezin Van Schaik, Thea, schreef in de hoogste klas van de St. Joannesschool het werkstuk *Duivendrecht en omgeving*. Omdat ze geboren werd in 1931 en kinderen in de hoogste klas minstens twaalf jaar oud waren, moet dat in de oorlog zijn geweest. Bedoeld of onbedoeld geeft ze met haar onverhulde liefde voor het Hollandse landschap een snier naar de bezetter. Met dank aan Stichting Oud-Duivendrecht die het hoofdstuk *Duivendrecht, 'n weidestreek* op de site Duivendrecht Destijds publiceerde, een paar fragmenten: ' 'n Groot deel van ons polderland wordt gebruikt als weiland. 't Is een land met een overvloed van fris en sappig groen, waarin het bonte vee staat weggedoken, het vee dat de trots en rijkdom van den boer uitmaakt. Weiland moet eigenlijk verdeeld worden in echt weiland, waarop vee graast, en hooiland, waarvan hooi gewonnen wordt. Meestal is dit onderscheid niet scherp. Het meeste land wordt slechts tijdelijk gebruikt als hooiland om daarna weer beweid te worden. De gang van zaken is dan zo: In bepaalde percelen wordt in het voorjaar geen vee gebracht. Het gras kan dan hoog opgroeien en tenslotte in bloei schieten. Begin Juni wordt het dan met de machine of met de Zeis gemaaid en dan tot hooi verwerkt. Dat is een werk (daat bij den boer) dat veel ervaring eist en waarbij het weer den boer lelijk te pakken kan nemen. Als het hooi door veelvuldige regens onregelmatig droogt, gaat het snel in de kwaliteit achteruit en bovendien gaat er veel meer werk in zitten. We zien dan ook in de hooitijd een rusteloze bedrijvigheid op 't land, want voordat het hooi aan oppers staat is het niet veilig en dan nog probeert iedere boer het nog zo snel mogelijk binnen te krijgen. Er worden dan soms werkdagen

Hooitijd: werkdagen om van te rillen

Werkstuk Theadora van Schaik

gemaakt om van te rillen, waarbij ieder mee moet helpen hetzij op het veld om aan oppers te zetten, of de wagens te laden, hetzij thuis om op te steken.'

'Ons weideland! Men beweert wel eens, dat er "niets aan" is. Die klachten berusten alleen op gebrek aan de kennis van eigen omgeving. De schoonheid van ons weideland in de onmiddellijke nabijheid van de drukte en het gewoel der stad Amsterdam is van onvergelykelijke aard. Maar veel te veel mensen gaan die schoonheid achteloos voorbij. Maar wie z'n ogen open zet, kan uit volle borst meezingen: *'Holland ze zeggen/Je grond is zo dras/Maar mals zijn je weiden/En puik is je gras/Blank is je water/En geurig je hooi/Holland, mijn Holland ik vind je zo mooi...'* (gedicht S. Abramsz)

Bewoners - toen

In 1955 schaffen Hendrika Bon en de twee ongetrouwde zoons, die op de Antoniushoeve blijven wonen, een tractor aan, een Ferguson TEF. Het wordt de tractor van Ferd. Cees rijdt de Massey Ferguson 148, achttien jaar later gekocht. Die moderne hulpmiddelen veranderen de hooibouw, zoals Thea van Schaik die in haar werkstuk beschrijft, niet wezenlijk: Er zijn veel handen bij nodig, het blijft zwaar, het vergt kennis van het weer en het is geluk hebben – het moet onverhoeds toch niet gaan regenen. Ook de borrel, als het weer gelukt is, blijft.

Cees en Ferd halen hun hooi van hun land in Duivendrecht (waar nu de Makro is) en uit Nigtevegt, in latere jaren met hulp van neven. Als Ferd de tachtig voorbij is en enkel nog jongvee houdt, worden de Massey Ferguson 148 en de maaimachine gebruikt voor de hooibouw op de boerderij van zijn zus Bep, waar nog familie schapen grazen. Na de dood van Ferd neemt neef Harry Kolk de twee tractoren onder zijn hoede en stalt de 148 op het erf van Mijn Genoegen en de TEF bij een vriend, Jan Streefkerk, die hem opknappt. Pascal Kolk, kleinzoon van Bep Kolk rijdt al langer de Massey Ferguson 148, 'een lief trekkertje', bij de werkzaamheden op het land en mag deze uiteindelijk de zijne noemen. Hij restaureert hem samen met Streefkerk en zo kan heel Duivendrecht op Open Monumentendag 2019 een blinkend rood erfgoed zien staan schitteren - in de voortuin van de Antoniushoeve.

Pascal Kolk zet de laatste lijntjes van een voorbijgane tijd: Met zijn Ferguson 148 onderhoudt hij het veenweide gebied tussen Urbanuskerk en busbaan, het Weitjespark. Voor hem nog altijd 'het land bij de spoorlijn, van Kolk' en 'het land van Van der Vaart', de voormalige boer van de Sophiahoeve. Enkel regelmatig maaien is nu genoeg.

Lief trekkertje

Pascal Kolk

